

[Henrik Jensen.]

Man er for øvrigt fra socialdemokratisk Side saa ivrig efter at faa fremhævet Samfundets Pligt overfor den enkelte. Jeg synes, at det dog i første Instans kommer an paa den enkeltes Pligt overfor sig selv, og derfor maa man dog i nogen Maade have vor Lovgivning, ogsaa vor sociale Lovgivning, forment saaledes, at den enkeltes Pligtfølelse bliver tilstrækkelig klart fremlagt.

Det ærede Medlem Hr. Hækkerup beklagede sig over, at Venstrepartiet synes at blive repræsenteret af Folk, der ikke havde den kommunale Erfaring som tidligere. Jeg haaber dog, at det ikke gælder mig, idet jeg i 13 Aar har været Sogneraadformand, og jeg haaber derfor at have nogen kommunal Sagkundskab. Der er altsaa ogsaa indenfor Venstrepartiet Mænd, der har Erfaring fra Virksomhed i det kommunale Liv.

Det ærede Medlem sagde, at Lovforslaget vilde give for lidt. Som Helhed tror jeg ikke, at det vil give for lidt. Men, som jeg har sagt, om de enkelte Maksimumsbeløb, der er foreslaaet indenfor de enkelte Kommunetyper, ligesom om de Maksimumsbeløb, der kan gives til de enkelte Familieforsørgere eller Enkeltpersoner, kan der forhandles. Denne Bemærkning gælder forøvrigt ogsaa det ærede Medlem Hr. Mads Larsen, der ogsaa var inde paa det Spørgsmaal. Efter de i Bilaget givne Oplysninger var vi med Hjælpekasseudgifterne i 1926—27 oppe omkring 8½ Mill. Kr., og da man, hvis Lovforslaget udnyttes fuldt ud, kan komme op paa en økonomisk Rækkevidde af omtrent samme Beskaffenhed, synes jeg ikke, man kan sige, at Lovforslaget som Helhed byder for lidt.

Til det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven skal jeg kun gøre nogle faa Bemærkninger. Jeg forstod ikke rigtig, hvor det ærede Medlem vilde hen med sine Udtalelser. Det ærede Medlem kritiserede Lovforslagets Affattelse og dets Uklarhed. Det skal jeg ikke beskæftige mig med, det ligger udenfor mit Omraade at forsvare den Affattelse, Lovforslaget har faaet rent teknisk set; men jeg maa sige, at for mig staar det lige saa uklart, hvad det er, det ærede Medlem egentlig mener. Det kan maaske skyldes min manglende Opfattelsesevne, det skal jeg ikke udtale mig om, men i Betragtning af, at det ærede Medlem er Jurist, endda Overretssagfører, kunde jeg tænke mig, at hans Udtalelser var fremsat i en saa uklar eller i alt Fald i en saa indviklet Form, at det var vanskeligt at faa ud af dem, hvad han

egentlig mener. Naar det ærede Medlem siger, at han ikke vil være med til at trykke Hjælpekassehjælpen ned, men samtidig hævder, at Hjælpekassehjælpen bliver misbrugt, forstaar jeg ikke, hvad han mener med en saadan Udtalelse, lige saa lidt som jeg forstaar, at hans Udtalelser om negative og positive Foranstaltninger med Hensyn til vort Erhvervsliv kan have stor Forbindelse med Lovforslaget her.

Hækkerup: Jeg blev behagelig overrasket ved at høre det ærede Medlem Hr. C. J. F. Svens Udtalelser, saa behageligt, at jeg næsten følte mig fristet til at bruge den bekendte gamle Vending: Hvilken Vending ved Svens Førelse! Naar man erindrer, hvorledes der i Fjor fra konservativ Side blev taget paa Hjælpekassespørgsmaalet, hvorledes den konservative Ordfører da rettede stærke Opfordringer til den højtærede Indenrigsminister om at fremkomme med Forslag i den Retning, som det foreliggende Lovforslag er Udtryk for, og sammenholder det med det ærede Medlems Udtalelser i Dag, vil jeg ikke undlade at udtrykke en Anerkendelse for den Vending, som det konservative Parti har foretaget i dette vigtige Spørgsmaal. I adskillige af det ærede Medlems Bemærkninger var jeg enig, i andre ikke, men Uenigheden er dog ikke større, end at vi i mange Tilfælde kan forhandle os til Rette.

Afgørende uenig med det ærede Medlem er jeg, naar han hævdede, at Statens Tilskud ikke bør sættes højere end til 750 000 Kr. Jeg tror, det er et lidt frederiksbergsk-egoistisk Standpunkt. Hvis det ærede Medlem var Skatteborger i en eller anden jydsk By, hvor Skatteprocenten er 16—18—19, som den vistnok er oppe paa i Nibe, vilde han forstaa, at der er en overordentlig Forskel paa den Tyngde, hvormed de kommunale Skatter hviler i de forskellige Kommuner. Derfor er det ganske naturligt, at der ydes Refusion for saadanne Udgifter som Hjælpekasseudgifter i et Forhold, der virkelig kan mærkes, saa meget mere som Hjælpekassehjælpen i mange Tilfælde ydes til Personer, der egentlig ikke er hjemmehørende i Kommunen. Den enkelte Kommune kunde understøtte disse Personer billigere ved at yde Fattighjælp, thi saa vilde den faa tre Fjerdedele refunderet af Forsørgelseskommunen. Det er dog en Fremgangsmaade, som man ingenlunde skal apellere til. Derfor synes jeg, at naar man ikke har den mellemkommunale Refusion, er det